

D

ivendres

Montserrat Minobis

No és pas fàcil parlar amb l'Eulàlia Solé. No perquè ella no vulgui, no; simplement perquè a l'Eulàlia li agrada la tranquil·litat que dona sentir-se voltada de naturalesa. Una naturalesa representada pels ocres i verds dels ceps i les vinyes. Fora de la gran ciutat, l'Eulàlia Solé viu al Penedès. Voltada del que li agrada: les seves coses, el camp, la lectura i, naturalment, la música! Per això resulta difícil posar-se d'acord amb l'Eulàlia Solé. Després, parlar amb ella resulta agradable i engrescador alhora. Les ganes de viure i l'amor per la música traspuen a través de cadascuna de les seves paraules...

—L'Eulàlia Solé ha estat una nena prodigi?

—Uii! no ho sé... És clar que vaig començar a tocar el piano als quatre anys i que el meu primer concert el vaig donar als 14. Però no, no em considero una nena prodigi.

—Recordes les obres del primer concert?

—Em sembla recordar que vaig interpretar els *Estudis simfònics* de Schumann. Fa tants anys, però...

—Què és el que estimula la vocació musical?

—Veuràs, la vocació és una cosa que es té o no es té. Penso que es pot estimular o ajudar a descobrir-la, però en el fons de tot és una cosa innata en la persona. L'estimació per la música, per exemple, es pot anar cultivant.

—Per què vas escollir el piano?

—Doncs perquè és l'instrument que jo tenia més a prop. La meua mare era pianista i, és clar, vaig créixer dins un ambient musical propici i amb el piano a l'abast de les mans.

Sempre s'ha dit, i hem cregut, que les mans de pianistes eren mans excepcionals. I ho són, és clar! Més ben dit, que les mans dels i de les pianistes eren mans fines, blanques, llargues i senyorivoles. I que això era el que més atreia d'aquests artistes. Les mans de l'Eulàlia Solé són mans de pianista. Però el que atreu d'ella i el que et fa estar còmode parlant amb ella és la seva rialla, el seu somriure sempre a punt, a flor de llavis...

—Tornant al piano, com et vas decidir per aquest instrument?

—La meua mare (pobra!) havia intentat que els meus dos germans grans aprenguessin a tocar-lo. Però tant l'un com l'altre s'hi van resistir. Amb mi, curiosament, no hi va pensar i em van deixar tranquil·la, fins que jo mateixa i de manera espontània m'hi vaig llançar. En veure aquesta meua inclinació o tendència natural, tot ja va venir rodat.

—¿Com es compagina la sensibilitat musical, la vocació, amb la necessitat d'una disciplina? Més ben dit, ¿com es compagina la disciplina amb la creació artística?

—Ja et deia abans que amb la vocació s'hi neix. La sensibilitat es pot anar conreant i cultivant... Perquè hi hagi espontaneïtat i creativitat a l'hora d'interpretar, és a dir, perquè hi hagi llibertat de creació, hi ha d'haver abans un gran treball, esforç i dedicació. Moltes hores d'estudi...

—És dura la carrera musical?

—Sí, i tant! Vol molta dedicació i renúncia. Exigeix molt, però també hi trobes

Eulàlia

Solé

La passió de la música

BARCELONA

moltes compensacions.

—Què és el que és més dur?

—Fixar-se la disciplina de treball, sens dubte.

Arribades a aquest punt de la conversa, l'Eulàlia Solé comença a parlar amb passió d'allò que forma part important de la seva vida. Referint-se a la disciplina de treball, afegeix:

—El treball de preparació d'un concert, per exemple, és apassionant. Els pianistes o concertistes, com vulguis, a diferència dels pintors —que poden anar fent retocs fins al moment abans de l'exposició—, tota la feina d'hores, dies i mesos ens la juguem tota tota en el moment del concert. I si passa alguna cosa,

passa en aquell moment... Aquest és el nostre gran risc! El de la música en viu! En directe!

—La música ho és tot per a tu?

—No... És una part important, molt important, evidentment. Però també hi ha altres coses.

—Quina és la persona que has admirat més o a la qual t'has volgut, diguem-ne, assemblar?

—No pretenc pas assemblar-me a ningú. Jo vull ser jo mateixa. Ara bé, un intèrpret que admiro o m'agrada molt és Alfred Brendel.

—Quina diferència hi ha entre ser intèrpret o bon pianista?

—Uff, la diferència és notable. Ser un bon pianista vol dir tocar molt bé el piano, cosa que

pot fer gairebé tothom que hi dediqui temps i estudi. En canvi, ser un bon intèrpret aleshores ja és ben diferent. Ser un bon intèrpret vol dir ser una persona que *fa i sent la música*.

L'Eulàlia remarca i accentua el *fa música*. I continua dient:

—El gran o bon intèrpret fa *viure i viu* la música. S'identifica amb l'autor i l'obra. Sap, en una paraula, expressar allò que volia dir el compositor. Això és justament el que a mi m'agradaria ser i pretenc ser.

—La música cultiva l'esperit?

L'Eulàlia riu davant d'aquesta pregunta. Respon, però, ràpidament:

—Sí; n'estic absolutament convençuda.

—I com veus, doncs, els 'esperits catalans', pel que fa a la música?

Aquí sí que riu més i més obertament.

—Hi ha esperits i esperits... Tot s'ha de cultivar i deixar cultivar, és clar!

La conversa continua ara pels camins de què es fa i què s'hauria de fer per la música. Remarca sobretot la falta de suport institucional als esforços que tant individualment com col·lectivament es fan a molts indrets del país per persones que estimen la música, com la mateixa Eulàlia, que dedica bona part de les seves hores al Conservatori de Badalona, veient que no es fa tot el que caldria tant pel que fa a pressupostos com a potenciació d'aquests centres i de l'ensenyament de la música en general.

—Et consideres una intèrpret romàntica.

—Personalment, sí que em considero romàntica. Pel que fa a la música, m'agradaria poder dir que em considero una bona intèrpret. I això significa poder abastar la música de tots els temps. I no és fardada això [afegeix l'Eulàlia].

—Amb quin compositor et sents més còmoda?

—Doncs no és pas una qüestió de comoditat, sinó de compenetració, identificació i estimació. Però per dir-te noms et diré Mozart, naturalment, i Schubert. I també Schumann.

—Quin estimes més?

—Estimar, estimar, els estimo tots...

—Però en primer lloc has dit Mozart. Per això toques al *cicle Mozartiana*?

—Tinc una debilitat especial i afinitat per Mozart. Encara que de fet no sé si dir-ne debilitat. Més aviat en diria amor.

Ara, després d'aquest concert la pròxima setmana, a l'Eulàlia l'espera la gravació d'un disc del compositor Carlos Cruz de Castro.

Després, concerts per tot Espanya, i ja l'any 1990 l'espera Alemanya, un dels pocs països europeus que no la coneix encara. Pel que fa a discos, val la pena recordar que fa poc l'Eulàlia n'ha enregistrat un, dedicat a Manuel de Falla, i per primera vegada al món, l'*Allegro de Concerto*.

—Si aquesta entrevista pogués acabar sonorament, és a dir, oferint-nos música, la bona música que saps 'interpretar' i 'expressar', què ens tocaries?

—Doncs el concert de Mozart —concert núm. 17 KU 453— que haig de fer al Cicle Mozartiana i que ara, quan et deixi, continuaré estudiant.

Què hi ha millor que acabar amb Mozart?